

Bán Zsuzsa

A BÉKA

Ritka szép este volt a tóparti vikendházban. A két fiú könyveket meg bort vitt magával, és míg a poharakat töltögették, verseket olvastak fel egymásnak és megbeszélték, miért tetszenek, vagy miért nem?

Kint szelíden világított a hold és könnyű szél suhogtatta a nádas dárdafeleit. Éjfél is elmúlt már, mire a srácok lefekvésre gondoltak, felhajtva az utolsó pohár borokat. Elégedettek voltak és álmosak, minden reményük megvolt rá, hogy reggelig úgy alusznak, mint a tej.

Hanem amint bevackolódtak takarók alá, megszólalt egy béka kint, egészen közel az ablakhoz, önelégült, hangos vartyogással.

- Kvak-kvak-kvak-kvak... - aztán megint, néha egészen hosszú menetekben.

Amikor azt hitték, abbahagyta, és kezdtek elmerülni az álom kellemes ködébe, felharsant a béka hangja megint. Türték, amíg bírták, aztán a szőke fiú felnevetett.

- Hallod?

- Hallom hát, a nyavalyába! - forgolódott a másik, akinek gyűrűsen göndör, barna haja volt. - Egészen kiverte az álmot a szememből.

- Hátha elhallgat.

- Hát várjunk!

De a béka elemében volt. Megrészegülve kvartyogott a gyönyörű nyári éjszakában, és nyilván felkészült arra, hogy reggelig szerenádoz az ablak alatt.

Hiába zárkóztak be teljesen, az úvegen át is hallatszott a hangja.

Meggyújtották a petróleumlámpát és felültek az ágyaik szélére. Valahogy kezdett elmenni a kedvük, mert bor sem volt már a demizsonban, a versekbe meg belefáradtak. Semmi máshoz nem volt kedvük, mint ahhoz, hogy aludjanak, de a béka miatt nem lehetett.

- Te - nevetett fel a szőke - menjünk ki, keressük meg!

- Most?

- Hát mikor? Én viszem a partvist, te az elemlámpát, és addig keresgéljük, amíg rátalálunk. Nem azt mondom, hogy csapjuk agyon, de legalább elkergetjük a fenébe.

A gödör hajúnak is tetszett az ötlet, nyugtuk úgysem lehetett, amíg a béka itt kvartyog a közelükben. Álmosnak sem érezte magát, hát fogta a lámpát, belelépett a szandáljába, és hogy a barátjára várt, aki a partvis után kotorászott valamelyik sötét sarokban, megpillantotta a földön a régi, kiérdemesült rohamsisakot. Ki tudja, honnan került ide a faházba; ajtóátámasztónak használták. A hecc kedvéért az is a fejére rakta békariasztónak, aztán kiosontak a tóparti enyhe éjszakába.

A fiú eleinte pásztázott mindenfelé az elemlámpával, de a béka most olyan csendben volt, mintha csak álmodták volna, hogy létezik.

- Kapcsold le! - szólt a szőke -, most behúzta fülét-farkát, hogy a fényt meglátta.

Csendesen vihogva lábaltak a magasra nőtt fűben arrafelé, ahonnan korábban a hangot hallották. Elöl a szőke egy fürdőnadrágban, szandálban, kezében a partvissal, nyomában a göndör hajú, sisakkal a fején.

Hogy találomra felvillantotta az elemlámpát, váratlanul megpillantották a békát. Bámult a fénybe, mozdulatlanul.

- Fúj, de ronda! - mondta a szőke. - Mit csináljunk vele?

- Csapj oda neki azzal a seprűvel!

A fiú odavágott, ettől a partvis feje messze szállt, a béka meg hatalmas ugrásokkal eltűnt a szemük előtt.

- Nna! - fordult vissza a szőke fiú diadalmasan. - Láttad, hogy menekült?

- Láttam hát. Hős voltál.

- Hát teneked meg mi van a fejedben? Csak nem attól féltél, hogy ilyen magasra felugrik? - nevetett a szőke, megpillantva barátja sisakos sziluettjét.

- Sose lehet tudni, mit forgat egy ilyen béka a fejében - felelte a másik, és rajta is kitört a jókedv. Egymást lökdösve, nevetgélve csoszogtak vissza a ház felé, mikor a szőke hirtelen megállt.

- Képzeld el - mondta -, képzeld, milyen pofát vágnának holnap az üzemben, ha ebben a szerelésben beállítanál! De halál komolyan, öregem. Megmondanád, hogy egész éjjel egy békát hajkurásztál, és nem volt már időd felöltözni.

- Ja... - nevetett a göndör hajú - bemennék az igazgatóhoz lejelentkezni, és elmesélném, mi volt az éjjel.

- Meg mernéd tenni?

- Miért ne? El tudod képzelni, milyen pofát vágnának?

- Mibe fogadsz, hogy nem mered?

- Na mibe? Egy ilyen demizson borba. Na?

- Oké. Holnap így jössz be dolgozni, én úgy teszek, mintha akkor látnálak ebben a szerelésben először. Ha megcsinálsz, tiéd a bor.

Ebben maradtak, s mert a béka tényleg messzire tűnt, végre el tudtak aludni.

Reggel a magukkal hozott vekker csörgésére ébredtek. Megmosakodtak, ettek pár falatot, aztán elkezdtek magukra kapkodni az inget meg a zoknikat.

- Na mi van? - kérdezte egyszer csak a szőke. - Mégsem mersz bejönni így?

- Hogyan?

- Az éjjeli vadásruhában. Rajtad volt az a gatyá, a szandál, a sisak, kezvedben az elemlámpa.

- Ki mondja, hogy nem merek?

A göndör hajú begyömösölte ingét a hátizsákba,

fejére vágta a sisakot, fogta a lámpát és felült a kerék-párra.

- Jössz vagy nem? Elkésünk.

A levegő tiszta volt, és érződött, hogy ez a nap is meleg lesz. Jókedvűen tekertek a város felé, és fel-felnevettek azon, micsoda hecc lesz, ha a göndör beállít az igazgatóhoz.

Avárosba érve sokan utánuk fordultak. Ez még csak fokozta a bennük feszülő jókedvet meg izgalmat, úgyhogy pukkadoztak, mire a portához értek. Egy osztályon dolgoztak, tehát együtt mentek fel az első emeletre. Ott a néptelen folyosón elváltak, mindegyik bement a maga szobájába.

A szőke ajtaja kisvártatva kinyílt, Tobzos, az osztályvezető kukucskált be rajta.

- Mi van a barátjával? Megbolondult?
- Miért? - kérdezte a fiú. - Mi van vele?
- Ma még nem találkoztak?
- Nem.

- Úgy látszik, az agyára ment valami szegénynek. Még ilyen hülyének nem láttam. Bejön az előbb fürdőnadrágban, meg egy katonai sisakkal a fején. Kezében egy elemlámpa, azzal a szemembe világít. Kérdezem tőle, mi történt, erre azt mondja teljesen nyugodtan, hogy semmi, csak egész éjjel békára vadászott, aztán nem volt ideje átöltözni.

- Hihetetlen! - igyekezett ártatlan arcot vágni a fiú.
- Talán csak valami tréfa. Lehet, hogy mire visszamegy hozzá, már megint a régi lesz.

- Lehet. De jöjjön maga is, nehogy azt higgye, én bolondultam meg!

Elindultak ketten. A szőke fiúnak reszketett a gyomra a visszafojtott nevetéstől, de nem kellett a szobáig menniük, mert jött velük szembe a békavadász.

- Helló, fiúk! - mondta és rákacsintott a barátjára. - Benézek a dirihez, azt mondják, kereset.

- Na de... - hebegett az osztályvezető -, talán csak nem akar így bemenni hozzá?

- Miért? Mi baj van velem? - villogtatott az elemlámpával a fiú, és dúdolgatva kinyitotta az igazgató ajtaját.

- Ha ezen túl lesz - gondolta a szőke -, azonnal abba kell hagyni a hülyéskedést. A végén még tényleg azt hiszik, bedilizett.

Az osztályvezető sápadtan ácsorgott mellette, egészen szívére vette a dolgot.

- Ennek sincs egy csepp humorérzéke - pislantott rá a fiú.

Ugyanebben a pillanatban kivágódott az igazgató ajtaja, és maga a főnök viharzott ki rajta.

- Menjenek a szobájukba, ne csináljanak itt pánikot!
- mondta. - Meghagytam neki, hogy várjon egy percet. Most aránylag nyugodtan ül az irodámban. Menjének a helyükre, én telefonálok.

Az osztályvezető bekísérte a szőkét a szobájába, ahol a fiú azt kérdezte:

- Kinek telefonál a diri?
- Kinek, hát a mentőknek! Miért, mit gondolt?
- De hát lehet, hogy csak viccelt a srác.
- Munkahelyen ilyen vicceket épeszű ember nem enged meg magának. Egyébként az utóbbi időben gyanús is volt nekem kicsit.
- Jóságú úristen! - gondolta a szőke. - A végén még beviszik.

Nem tudta, mit tegyen. Hirtelen nem is látszott olyan egyszerűnek kimagarázni a dolgot. Még fegyelmet kapnak mind a ketten. Lelkiismeret-furdalása volt, de nekiállt dolgozni, s hogy az öreg Tobzos magára hagyta, fülelt a folyosó felé, nem hallja-e a barátja hangját? Végre felhangzottak a furcsa zajok, a dulakodás hangjai meg a tiltakozó kiáltások, de nem mert kimenni. Félt, hogy a göndör hajú tanúnak hívja őt.

- Végül is nem olyan nagy ügy - próbálta nyugtatni magát. - Bent megállapítják, hogy kutya baja, aztán kengedik. Holnap jót röhögünk az egészen.

Ebédszünetben mindenki az esetet tárgyalta. Dicsérték az igazgató hidegvérűségét, hogy olyan gyorsan elintézte a dolgot. Meg sajnálták a fiút, amiért ilyen váratlanul elborult. Többen kinyilvánították, ők sejtették, hogy ez lesz a vége...

A göndör másnap se jött dolgozni. Barátja egyre cudarabbul érezte magát. Két nap múlva bement az elmeosztályra érdeklődni. Megmondták, melyik szobában helyezték el, és felengedték hozzá.

Amikor belépett, barátját az ágy szélén ülve találta. Fején a rohamsisak, és elemlámpával villogtatott a szemközti falra.

- Mi van veled? Meggárgyultál? - kérdezte ijedten. - Meddig akarod még ezt játszani? Megnyerted a bort, nem kell tovább csinálni.

- De jó, hogy itt vagy! - intette maga mellé a göndör. - Látod, milyen halványan világít? Hozz egy pár körtét bele légy szíves, mert így nem lehet békákra vadászni!

Aszőke csendes sóhajjal leereszkedett barátja mellé az ágy szélére és megkérdezte:

- Most velem is szórakozni akarsz?
- Ki szórakozik? Láthatod, hogy halvány, alig van ereje.

- Mit mondtak neked itt bent?
- Semmit, nagyon kedvesek. Aadtak egy injekciót, de a végén nem vették el tőlem a sisakot meg a lámpát. Azt mondták, vadászak csak, ha ez megnyugtat. Tudod, eleinte diliztem. Nem akartam, hogy behozzanak. De aztán megnyugodtam: Békén hagynak, látod.

A szőke félóra múlva felállt. Kiverte a víz, amikor búcsúzóul megígérte a göndörnek, hogy hoz körtét a lámpához.